

Lá Thư Noel 2024 & New Year 2025

Những chuyện đi đời già của năm 2024.

Thưa cô bác, quý anh chị,

Năm 2024 là năm chộn rộn nhất của vợ chồng tôi, có lẽ vì Covid đã làm tê liệt nước Mỹ và thế giới trong 4 năm trời, bản thân chúng tôi bị con cái giam hãm trong nhà, cho dù đã chích ngừa Covid cả 4 năm lần mà cũng không tránh khỏi. Nó đã tấn công tôi, không mang đến tử vong, nhưng sau đó tôi đã bị hậu quả trầm trọng, con virus đã tấn công vô cơ thể làm tôi đau ốm lao đao cả năm trời. Khi tỉnh táo lại, tôi đã tiếc đời mà đi lung tung khắp nơi, khắp chốn. Tôi muốn kể ra để cô bác và bạn bè đọc chơi, nhưng Trâm bảo tôi:”

- Đi lắm thì ám vào thân, nói ra lại có người đổ kị, ghen ghét, chửi cho đáng đời là khoe khoang khoeác lác.

Tôi không nghĩ vậy, bạn bè tôi đều là người tốt, hiểu và thương tôi, không ai độc mồm độc miệng mà rửa xả tôi cả. Và lại người ta nói thất thập cổ lai hy, còn tôi bát thập thì sắp khai nhị tì, chắc chẳng ai nở lòng nào! Tôi cứ viết để quý vị đọc chơi trong mùa Noel 2024.

Tháng giêng là tháng ăn chơi, nói vậy cho vui, thực ra tuổi này, tháng nào cũng là tháng ăn chơi, chúng tôi bay xuống Houston chơi với anh chị Sơn,

Sơn là dân phản lực F5, bạn tù thời đệ thất B3 của năm 1956. Chúng tôi lên tàu đi cruise ở Galveston, vượt trùng dương trên chiếc Princess Regal tráng lệ, Sơn đã giới thiệu cho chúng tôi anh chị H, hai vợ chồng anh H là tình bắc duyên nam, nhất là anh H là lớp đàn anh, chúng tôi thật thú vị khi ngồi nghe anh kể chuyện cuộc đời lính tráng, tù đày ra ngoài bắc và khi đó bà vợ can

trường đã một thân một mình, xách bốn đứa con vượt biển tức thì, nhờ vậy khi ra tù, anh đoàn tụ trong một gia đình mà vợ con đã có cả trên chục năm lập nghiệp ở Hoa Kỳ. Điều mà tôi thích chí nhắc lại ở đây, trong câu chuyện, tình cờ tôi đã nối lại sợi dây liên lạc với hai người bạn thân với nhau mà cách biệt cả 6, 7 chục năm không gặp, đó là anh H và anh Hoán, không gặp được nhau, nhưng trong phone nghe hai anh nói chuyện rôm rảng, vui mừng như pháo ran làm tôi cũng vui lây.

Tháng 2, chúng tôi tức tốc đi Cali vì một thằng bạn, cũng là bạn chí thân, chơi với nhau từ thuở đệ thất B3 của năm 1956. Nó bỗng kêu âm lên là tao sắp chết rồi chúng mày ơi, máu chỉ còn nhỏ từng giọt vào tim, mạch đã dày cui, gần tắc, vấn đề là chỉ sống từng ngày.. Thế là bạn bè tập hợp tất cả ở Cali tiễn nó huy hoàng. Trước khi vĩnh biệt trở về, tôi bèn lột tay nó vài bô, bảo mày bỏ túi, ra chợ, thích gì ăn nấy, đừng kiêng khem gì nữa, ăn cho sướng rồi đi. Nó làm lì chả nói, chẳng buồn, chẳng vui, cái tính thẳng này vốn nhẫn nại và rất ít lời, Trâm rất thích nó, cho nó là tính đàn ông, chê tôi đàn bà vì hay chéchtétái miệng. Thế rồi, chả thấy nó chết, một ngày thấy nó xuất hiện ở D.C thăm tôi, thăm ông Uyên Thao, chị Trịnh Bình An và bạn bè. Tôi vô cùng ngạc nhiên, hỏi sao mày chưa chết, thì nó bảo là ở tỉnh nhỏ, mấy thằng bác sĩ nhà quê phán tao là hết thuốc chữa, Tao lên quận Cam, bác sĩ ở đây giỏi, có phương tiện, nó cho máy rung (vibrate) vô mạch máu mà rung cho long hết mấy cái “debris” rồi hút hết những cái mảnh vụn ra, không cho chạy vô tim, thế là máu lưu thông trở lại và tao hết chết.

Tháng 4, chúng tôi theo anh chị Thanh Thanh, Việt Mai đi “River cruise”, cưỡi thuyền xem hoa Tulips ở Hoà Lan. Đây là một chuyến đi tốn kém cả chục ngàn dollars, tôi thì rách bom như tổ đĩa làm sao mà đi? May quá, đứa con lớn nghĩ lại tình nghĩa cha con mà phát cho cái vé. Rồi đứa con nhỏ cũng bắt chước tính tình hiếu đễ của chị, kêu bố mẹ, xuống tàu ở Amsterdam xong

*Từ trái: Cường, Ngọc Trâm, anh,
Ngọc Thanh và Việt Mai.*

lấy “ train” qua Bỉ nó sẽ cho đi du lịch Croatia. Những nước ở Âu Châu, là những quốc gia nhỏ, họ hợp với nhau lại thành Liên Hiệp Âu Châu, đi đứng tự do từ nước này qua nước khác, ranh giới quốc gia chỉ là một trạm gác như là trạm giao liên,

không hàng rào, không quan thuế, không khám xét không trình giấy, cứ đi là đi. Nhất là họ thiết lập một hệ thống xe lửa tốc hành trên toàn cõi Âu Châu, nước này qua nước kia chỉ khoảng một, hai tiếng đồng hồ. (Xin cô bác, anh chị đón đọc sách mới của Quốc Thái Đình Hùng Cường “Đời Lính, Tình Bạn” có bài viết chi tiết hay và vui của hai chuyến đi này. Sẽ xuất bản vào trung tuần Dec. 2024).

Tháng 5, đi Chicago, chúng tôi xin trích ít đoạn trong bài viết về Chicago...

Chúng tôi trở lại Chicago sau nhiều năm xa cách, mấy chục năm trước tôi đã đến đây, bây giờ thì thấy rất lạ. Nhà chọc trời mọc lên như nấm, một con đường đi bộ dọc theo con sông bao quanh khu trung tâm thành phố bao gồm cả cái "Trump Tower" khổng lồ không thua gì "Sears Building." Tay Trump này giàu có thật sự, cái "Trump Hotel" này, không thua gì cái Trump Hotel ở New York. Thiên hạ ghét ông ta là phải, giàu có, đồ bác cờ bạc, mà lại

cổ ra ứng cử Tổng Thống Mỹ kỳ thứ hai. Tiền tài đã và đang có, danh vọng thì đã lên tới tột tột Mỹ, ông là hoàng đế của thế giới loài người, Vậy ông Trump còn muốn gì, giàu thêm? Danh vọng thêm ở cái tuổi gần 80 này? Chả ai biết nữa, phải đợi đến tháng 11 này xem dân Mỹ quyết đoán số phận ông ra sao? Xin gác chuyện

trên trời đến tháng 11 sẽ bàn tiếp....Trích thêm 1 đoạn..

Với Trâm biểu tượng của nước Mỹ không phải những nhà chọc trời, những công xưởng vĩ đại, những sân bay bạt ngàn mà biểu tượng của nước Mỹ là cái "cầu tiêu". Tiện nghi là cần thiết cho đời sống, đi đâu trên nước Mỹ, bước vô nhà hàng, rạp hát, công sở là thấy ngay cái cầu tiêu chình ình ngay trước mặt, con người, du khách, chính khách ai ai cũng cần nó hơn bất cứ cái gì hết, mỗi khi đến đâu, người ta tìm nó trước khi đi tìm những cái quan trọng khác. Thế là phái đoàn chúng tôi đi trên đường phố đến rạc cả cảng là thấy ngay cái Trump hotel đại sang trọng với gần 700 phòng ngủ hạng siêu, Trâm bước vô với phái đoàn 16 người, không ngờ ý muốn đặt phòng mà chỉ muốn đi "toilet" mà thôi,

cái "lobby" sang trọng hơn cả "White House" với nhân viên vô cùng lịch sự đã hướng dẫn phái đoàn giải quyết vấn đề thoải mái, nhân viên của Trump thật tử tế, cho dù họ biết thừa rằng chúng tôi chỉ dùng facilities" của họ, mà không hề có ý định thuê phòng thuê ốc gì cả. Điều này đã làm Trâm rất cảm tình, mà càng muốn bầu cho Trump chẳng? Cho hay thần thiêng nhờ bộ hạ! Hết trích.

Tháng 6, chúng tôi giúp thế hệ trẻ tổ chức ngày Á Châu ở D.C..Trích trong bài viết về Fiesta in May at Washington D.C: Hội chợ hàng năm đã thu hút hàng chục ngàn người Mỹ gốc Á và du khách, nhộn nhịp tung bừng. Mỗi quốc gia hùng cứ 1 gian hàng, bày biện, trình bày, bán đồ ăn, đồ kỷ niệm. Người ta thành lập ba sân khấu cho các quốc gia thay phiên nhau trình diễn văn

hoá của nước mình. Tiếng trống tiếng nhạc, tiếng đàn, tiếng ca, tiếng hát vô cùng rộn rập. Hàng chục đoàn lân, một đoàn rồng to và dài cả mấy chục khúc, tập múa, tập nhảy cùng những đoàn võ sĩ đủ các môn phái, hàng chục sắc dân, áo quần sắc sỡ,

cùng nhảy múa tập tành chuẩn bị cho cuộc diễu hành quanh hội chợ.

Phái đoàn người Mỹ gốc Việt tham gia như thế nào? Suốt 19 năm qua, những người trẻ có học thức, có tinh thần, noi gương những thế hệ trước, tiếp tục, nêu cao ngọn cờ chính nghĩa quốc gia, đó là tổ chức "Vietnamese Americans Celebrating Freedom" những người trẻ như:

Dr. Phạm Chế President, Tini Uyên Minh Master Of Policy, luật sư Uyên Đình. Các em hàng năm đều tổ chức gian hàng VNCH, treo cờ vàng ba sọc đỏ, trưng bày những sản phẩm văn hoá cổ truyền Việt Nam. Đặc biệt mấy năm sau này có thêm những người trẻ như anh Phước Nguyễn, Hoàng Vi Kha, Thu Thủy tham gia nên gian hàng Việt Nam vô cùng khởi sắc.

Tháng 7, chúng tôi lại xuống Houston thăm bạn Dương Phục và Vũ Thanh Thủy, hai vợ chồng Phục vô cùng thành công ở Houston - Phục cũng là dân đệ thất B3 với Sơn,- Thành lập đài phát thanh Saigon Radio Houston là tiếng nói chính thức của người Việt ở Houston. Trong dịp này vợ Phục, chị Vũ Thanh

Hàng trái: Chị Sơn, chị Hựu, chị Đan Tâm, Đốc Bông, Anh Hựu, Sơn.

Hàng Phải: chị Trâm, Chị Vũ Thanh Thủy, chị Duyệt, chị

họ sẽ cho ra mắt vào năm 2025. Kỷ niệm 50 năm mất Miền Nam. Trưa nay lúc 1:30 pm. Cô Bo Kovitz đã lên Zoom phỏng vấn tôi 75 phút không ngừng nghỉ. Câu chuyện quanh quẩn về chiến tranh Việt Nam. Bắt đầu từ sau trận đánh Điện Biên Phủ và người Mỹ đã đến VN và thay thế người Pháp xây dựng miền Nam Việt Nam cho có tự do no ấm và thanh bình. Cô Kovitz rất chi tiết, hỏi về liên hệ giữa tôi và chị. Tôi đã nói là bạn của Dương Phục phu quân của chị và tôi cũng làm cho đài phát thanh Saigon Radio Houston một thời gian. Cô cũng hỏi tỉ mỉ về binh nghiệp của tôi và những trận đánh mà tôi tham dự, sau là những câu hỏi về policy của Mỹ về chiến tranh VN, người dân miền Nam đối với tổng thống Thiệu, tổng công kích Tết Mậu Thân, việc rút lui của quân đội Mỹ, hậu quả chiến tranh VN đã ảnh hưởng tới những người dân VN như thế nào. Chiến dịch Phụng Hoàng có những trục trặc nào giữa Mỹ và VN... tôi đã trả lời "Nonstop" trong 75 phút đồng hồ. Tôi không quên đề cao tinh thần chiến đấu anh dũng của QLVNCH, điển hình là công trường 5 cộng sản đã tấn công Thủ Thừa, nơi tôi làm quận trưởng, chỉ có Địa Phương Quân và Nghĩa Quân mà chúng tôi đã đẩy lui địch, giữ vững quốc lộ huyết mạch số 4, tạo chiến thắng cho những ngày đầu tháng 4, 1975. Nếu người Mỹ không bỏ rơi chúng tôi, cúp viện trợ, chúng tôi sẽ không thua nhục nhã. Cô Kovitz hỏi tôi về cuộc chiến 1972, chúng tôi gọi là mùa hè đỏ lửa. Khi đó lính Mỹ đã rút hết khỏi VN cho dù hiệp định Ba Lê chưa có, QLVNCH đã chiến thắng, chúng phải đợi 3 năm sau mới phục hồi, củng cố lực lượng tiến chiếm Miền Nam. Tôi cũng không quên cảm ơn sự hy sinh cao cả của 58,000 lính Mỹ đã bỏ mình cho lý tưởng tự do và hơn 300 ngàn người lính Mỹ bị thương, Không biết cô Kovitz sẽ lấy bao nhiêu phần mà cô phỏng vấn tôi đem lên Netflix trong 30 tháng 4, 2025. Cũng xin thông báo tới các bạn là Luminant sẽ phát hành 5 sections về chiến tranh VN vào dịp 30 tháng 4, 2025. Sẽ có 250 triệu khán giả, chuyên âm trên 30 thứ tiếng trên toàn thế giới, họ có thể coi chương trình này . trích phần Anh ngữ:

“..Thank you for reviewing our request for an interview for our upcoming Netflix documentary series on the Vietnam War. Turning Point: The Vietnam War (working title) will be a significant and ambitious documentary exploration of the Vietnam War and is set to air around the 50th Anniversary of the Fall of Saigon in 2025. It will be available to an international audience of over 250 million subscribers and will stream in over 30 languages. The series will also be directed by Brian Knappenberger, whose most recent projects for Netflix include the critically praised historical docuseries: Turning Point: The Bomb and the Cold War and Turning Point: 9/11 and the War on Terror.

*Sincerely,
Bo Kovitz
Producer, Luminant Media”*

Tháng 8, chúng tôi đi Canada thăm họ hàng và chuyến về bị thời tiết xấu làm phi cơ chao đảo, thật hú vía. Xin trích một đoạn trong bài viết: Chuyến bay rừng rợn:

Trời vẫn mưa to gió lớn, chiếc phản lực tí hon bắt đầu lặn bánh trên phi đạo làm tung tóe những vũng nước, rồi nó hú lên, động cơ tăng hết tốc độ, nó nặng nề cất cánh bay vọt vô đám mây mù trắng đục, chiếc phi cơ cất đầu thật cao mong vượt qua đám mưa dày đặc, không biết nó ở cao độ nào, nhưng nó vẫn bị bao vây vùn vủ bởi gió và mưa. Chiếc tàu dập dình trong mây mù như con thuyền mong manh trên sóng nhồi của biển cả. Điều khổ đau cho tôi là mua vé qua Air Canada, nhưng rồi đường bay vắng quá họ chuyển chúng tôi qua United Airlines, vì là đi ké nên United Airlines đã sắp chúng tôi ngồi gần chót đã thể lại không được ngồi gần nhau, do đây từ phía đuôi mà tôi nhìn thấy con tàu vật vã với mưa với gió nhiều hơn. Qua cái cửa sổ của tàu bay, tôi thấy một bên cánh chên vênh, sức máy như ðe nó xuống cho

cân bằng cái tàu, nhưng gió mạnh quá muốn bung cái cánh cho tàu lật úp, cứ thế mà nó làm cho con tàu lắc lư mà bà con lên ruột, gió thổi đập đình làm con tàu chao đảo, nhiều lúc tôi như bị đẩy khỏi ghế ngồi, bắn ra ngoài muốn đứt cả dây an toàn, ông cha phải nắm lấy tay tôi mà ghì lại. Hàng trên Trâm cũng không khá hơn, vì ngồi sát cửa sổ nên con tàu đã ép em như dính vô thành tàu, một mình ôm chặt hai thành ghế mà chịu trận, Tôi nghĩ là Trâm sợ, cho dù trước đây đi làm cho Air VN Trâm cũng có cả 5 ngàn giờ bay, nhưng vẫn ôn võ luyện, bỏ nghề lâu quá, con người trở về cái bản ngã là sợ hãi. Thương Trâm tôi nghĩ, giá tôi ngồi cạnh, cầm chặt tay vợ, thì cũng giúp yên ổn phần nào. Trong lúc sống dở chết dở, tôi cũng không khỏi phì cười vì có hai cha con ông Mỹ, cố đi vệ sinh mà không được, quay trở lại cũng không xong, hai cha con bò càng trên sàn tàu, nắm từng cái chân ghế mà lết về chỗ ngồi. Thật khôi hài khi ông bố bặm môi bò tới, thì ông con nắm cái chân bố mà bò theo. Ông bố thương con, liệu chết, nhưng không giúp được, chắc chắn là ông con đã “quấn ra đài” rồi!

Cũng tháng 8, chúng tôi lên Seattle để cùng gia đình anh chị Sơn lên tàu Majestic Princess đi Alaska. Trong quá khứ, tôi là thằng tứ cổ vô thân, nhưng nay đi đâu cũng gặp bạn tốt. Từ Houston Texas, qua Cali, đến Canada, ngay cả Seattle cũng vậy, Tiến Phạm là bạn đồng môn, đã tiếp đón tôi và Sơn thật huy hoàng, Tiến chở chúng tôi đi chơi, ăn ở và đưa đi đón về tại bến tàu. Lòng tốt của bạn được biết ơn là sự tiếp đón ân cần, chi tiêu đãi bạn thật là rộng rãi, cho dù hai vợ chồng Tiến cũng không dư đã gì nhiều. Alaska là nơi tôi đã đến đây mấy lần, lần nào cũng say mê cái tiểu bang lạnh lẽo, hẻo lánh tiêu điều, nhưng tiềm ẩn một kho tàng vô giá cho Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Miếng đất này là miếng trời cho, bất chiến tự nhiên thành, nước Nga bỗng phát điên bán cho chú Sam một giải đất khổng lồ không biết bao

là tài nguyên và phong cảnh đẹp tuyệt vời với giá rẻ mạt. Đúng nước chảy chỗ trũng, người giàu thì càng giàu thêm.

Địa điểm đầu tiên chúng tôi rời tàu là thành phố Ketchikan, nơi đây trước kia có trên 40 ngàn dân, nhưng từ khi khai thác gỗ ở đây bị trì trệ, thành phố này trở nên tiêu điều số lượng người dân mất đi một nửa, thành phố trở nên vắng vẻ vì còn có 20 ngàn dân. Chúng tôi đến đây đúng lúc mùa cá hồi trở về, những con cá ‘salmons’ này, sinh đẻ tại đây, nó chu du bốn bề chân trời, nhưng tới lúc hồi hương thì chúng thi nhau trở về, chạt sông, chạt lạch, đem ngòm. Nếu không có những con cá bị trúng vào đá văng lên, đưa cái bụng trắng hếu cho người ta nhận diện, thì không ai nghĩ là cá nhiều thế, vì nó nhiều đến nổi tưởng như bùn, đen thui tất cả những dòng sông.

Gấu ở đây thì hỗn khởi chê, người ta nói hỗn như gấu là đúng lắm, gấu đi như người, chúng hay đứng ở những dòng sông gần rừng bắt cá ăn, ban đêm chúng đi lục thùng rác từng nhà, tìm đồ ăn, thành ra tất cả những thùng rác đều phải có khóa để phòng gấu mở thùng rác. Skagway là nơi khơi lại trong lòng tôi rất nhiều kỷ niệm. Nguyên thủy Skaway là nơi có vàng, nó đã thu hút những người tứ xứ đến đây đãi vàng, từ đó những nhu cầu đời sống giải trí, như hotel, bar rượu, tiệm ăn mọc lên như nấm, cho Skaguay có một bộ mặt mới, cái thành phố nhỏ bé đã quy tụ cả hai chục ngàn người.. Nhưng rồi, lượng vàng kiếm được, ngày một ít đi, người ta bắt đầu chán nản, âm thầm tháo lui, nay thì thành phố chỉ còn độ 10 ngàn người. Nhưng có một điều là cái thành phố này, nó nhỏ bé, nằm sát bên một cái núi to sừng sững, giống Pleiku VN vô cùng.

Một con đường chính, đi năm ba phút là lại về chốn cũ. Núi đồi đường xá giống như Pleiku. Thời tiết thì ở đây, buổi chiều quanh năm mùa đông, chỉ thiếu đất đỏ và mưa dầm gió bắc mà thôi. Với tâm hồn nghệ sĩ và nhớ nhà làm tôi mong ước, nếu có một cái

quán nhỏ, vô ổng ly cà phê và nghe bài hát “ Còn một chút gì để nhớ” thì có lẽ tôi sung sướng vô cùng, vì tôi ngồi đây mà hồn chơi vui theo tiếng hát bay về chốn xưa, của thời đao binh.

Tháng 9, hàng năm cứ dịp này là Tết Trung của các em, vợ chồng tôi lại đầu tắt mặt tối, xin tiền bạn bè, giúp những người trẻ tổ chức “Mid Autumn lanterns to go”, năm nay là năm thứ 36 mà những người trẻ làm đều đặn hàng năm cho các em, chúng tôi xin trích một đoạn phóng sự của tôi trong ngày vui. Trích:

Tết Trung Thu Mid Autumn Festival 2024

Thân chào quý vị, chúng tôi có mặt rất sớm, trong ngày Tết Trung Thu của các em trường Kenmore Middle School, chương trình trình bắt đầu lúc 12:00 giờ trưa, mà chưa tới 11 giờ hội trường đã khá đông phụ huynh và các em. Trước khi trình những diễn vui nhộn của tuổi thơ, của những hậu duệ tương lai người

Việt hải ngoại, chúng tôi xin báo cáo sơ khởi những tổ chức trẻ tham gia phục vụ người thật trẻ (trẻ em). Họ có mặt để làm những công việc gì cho các em. Xin nói rõ thêm những tổ chức trẻ này gồm dĩ nhiên là những người trẻ, học thức và có thực lực hẳn hoi, không như những hội đoàn hữu danh vô thực. Lần lượt chúng tôi sẽ xin trình bày rõ hơn, những công việc thiết thực của các em.

Năm nay là năm thứ 36 các em tổ chức Tết do: Hội Việt Kids. Make us More Visible. Trường Việt Ngữ Quang Trung. Vietnamese Uniformed Services Association (VUSA), Vietnamese American Celebrating Freedom (VACF), George Mason University Vietnamese Student Association (GMUVSA), National Organization of Vietnamese American Leadership (NOVAL), và các đoàn hướng đạo gồm những liên đoàn (LĐ): LĐ Gia Định, LĐ Potomac, LĐ Hùng Vương, LĐ Sài Gòn và LĐ Thăng Long.....

Ban tổ chức, từ trái: Anh Long, Tíņ Đính Favila, LS Mary Margaret, đại diện Arlington County, LS Uyên Đính, anh Quảng (HB).

Màn trình diễn đầu tiên vang động hội trường, cộng đồng Đại Hàn đã tham dự tết Trung Thu, một đoàn trống với gần hai mươi tay trống, đồng phục kiểu võ sĩ với dây vàng vắt chéo lên vai, uy dũng bước lên sân khấu, hai tay hai đùi trống đưa thẳng lên trời. Mở màn là 3 nghệ sĩ Đại Hàn, người đứng giữa có một sợi lụa dài lê thê trên đỉnh mũ, anh ta vận dụng cái cổ mà quay sợi lụa dài như một giải lụa quán quanh, trong khi hai người nghệ sĩ hai bên đã dùng một cái cây sắt nhỏ cứng, quay tròn cái đĩa trên đó, thỉnh thoảng anh lại tung cao cái đĩa lên trời và nhanh chóng hứng lại cho nó tiếp tục quay tròn mà không rơi xuống đất. Thế rồi tiếng trống ào ào nổi lên đoàn người đánh trống thi thố tài năng; họ vừa đánh, vừa múa, tiếng trống vào nhịp, điệu múa đồng nhất tạo hội trường như mây bay, như gió cuốn. Chỉ trong ít phút trình diễn mà đoàn nghệ sĩ Đại Hàn đã

Hàng đầu từ trái: anh Hà, Liên Phương. Ngọc Trâm, Hiệp Thu.
Hàng hai: Cường, Thanh, Hương 2, Bảo Kính.
Hàng 3: Quế, Việt, Mai Anh, Việt Mai,
Hàng 4: Anh Chip, Vũ Hiệp

chinh phục các em và phụ huynh. Khi tiếng trống vừa dứt thì tiếng vỗ tay thay thế vang động hội trường. Hết trích.

Tháng 10, chúng tôi lên chiếc “Icon Of The Seas” ra khơi. Chiếc tàu hạ thủy ngày 27 tháng giêng năm 2024 với trọng tải 248,663 tấn, là con tàu du lịch lớn nhất thế giới, Cả hành khách và nhân viên, nó chứa trên chín ngàn người.

Vợ chồng Trường Thu là người đầu tiên đi trên tàu này, họ đã trả cả mười ngàn dollars để đi trong 1 tuần lễ. Trường email cho tôi, anh nói con tàu vĩ đại, như một thành phố, đầy đủ tất cả những gì gọi là hạng nhất, từ vui chơi, show đêm, nhất là ẩm thực, ôi thôi ăn tôm hùm mệt nghỉ. Chúng tôi đang ước ao, thì bỗng đâu, Trâm được một chị bạn chỉ cách cho mua vé mà số tiền chỉ bằng $\frac{1}{3}$ giá chính thức. Tôi tức tốc booked liền và kêu réo bạn bè, nhiều người không tin nhưng thấy tôi đã booked được rồi, thế là các bạn tôi đồng lòng vui chơi, chúng tôi có hai groups gần 20 chục

Hoàng hôn trên bờ biển

người. Quả thật như Dương Đức Trường nói, đúng là thiên đàng hạ giới, chúng tôi phiêu lưu trên con tàu như là đi trên một thiên đường hạ giới. Ngày rong chơi, chiều chiều nhâm nhi ly rượu, ngắm mặt trời lặn, đến tối đi coi những shows tuyệt hảo,

hay hơn cả Broadway ở New York. Ăn uống thì đúng là thế giới của Tôm Hùm. Ăn mỗi ngày, ăn bao nhiêu cũng có, 10 con, 20

con là chuyện nhỏ. Bạn tôi, nhiều người ủng hộ ủng hộ bác không biết bao nhiêu là con tôm hùm, ăn trừ cơm, có bạn ăn quá độ, gần như bội thực tôm hùm, đến đêm, nôn ra cả tôm hùm...

Các bạn tôi thì vui chơi thỏa thích, riêng tôi thì lại lắng đọng câu chuyện ân tình. Số là linh mục Nguyễn Hữu Lễ ở New Zealand muốn làm một chuyến đi chót của cuộc đời đến Mỹ từ già bạn bè.

Nay ông đã tuổi già sức yếu, không biết còn được bao lâu, nên cha Lễ quyết định đi “Adios” bạn bè, Ông kêu tôi trên phone bày tỏ nỗi niềm. Tôi đã nói với ông, tôi thường kêu ông là cậu Bảy cho thân tình:

- Cậu Bảy à, hôm trước qua đây cậu Bảy kêu tôi chở đi thăm ông Nguyễn Cao Quyền, anh Trần Nhật Kim, khi trở về New Zealand cậu Bảy suýt chết trên máy bay vì “Asthma” không thở được. Đủ rồi, đừng qua nữa”. Cha Lễ đã trả lời:

- Không được ông Cường ơi, tôi phải đi, đây là lần chót trong đời, nếu có chết, thì ở nhà cũng chết. Tôi phải thăm anh em, bạn bè, những người thân đã giúp đỡ tôi rất nhiều khi tôi đi đấu tranh cho tự do tôn giáo, dân chủ và nhân quyền cho Việt Nam. Hơn nữa tôi còn một nhiệm vụ là cuốn bút ký “Tôi Phải Sống” đã được nhà xuất bản Austin Macauley Anh Quốc phát hành bằng Anh ngữ “ I Must Live” trên khắp thế giới và trên Amazon. Tôi đã mua lại một số sách này để tặng đến những gia đình Việt Nam, vì tôi biết rằng, những con cháu chúng ta không

đọc được tiếng Việt, cuốn sách này giúp cho giới trẻ hiểu thế nào là cộng sản, tại sao cha mẹ các em đã có mặt tại đây? và tại sao các em được sinh ra, lớn lên tại đây?. Sau hết là các em sẽ không bị Cộng sản lừa gạt như chúng đã làm với cha ông của các em.

Thế là tôi phải hẹn cha Lễ đến D.C. và tôi sẽ tổ chức họp mặt cho cha Lễ gặp gỡ thân hữu, bạn bè vào ngày chủ nhật 13 tháng 10.

Trước khi tôi lên cái tàu Icon Of the Seas không lồ ngày 5 tháng 10, tôi đã nhờ bạn bè, anh em giúp tôi chuẩn bị. Đào Hiếu

*Hàng đứng: Ngọc Trâm, Bảo Kính, Hương 2, Hiệp Thu
Hàng ngồi: Cha Lễ, ông Bùi Mạnh Hùng, và một vị khách*

trí, “banner”, cờ quạt, cỗ động cô bác tham dự. Cháu Đinh Thúy Uyên lo hội trường. Gia đình Đăng Văn Thụ giúp phần ẩm thực nhẹ và nước uống, chị Hiệp Thư, chị Hương 2, chị Bảo Kính, chị Thụ Liên và Ngọc Trâm trách nhiệm phân phối thức ăn và tiếp tân. Uyên Đinh, sau buổi nói chuyện, giúp cha Lễ ký và phân phối sách đến cô bác một cách trật tự. Tôi phải phối hợp tất cả công việc trước khi lên tàu, ngày 12 tháng 10 trở về thì tôi rất mừng là các bạn tôi đã giúp cho tôi hoàn tất. “Check list” của tôi đầy đủ, buổi hội ngộ tâm tình của cha Lễ đã thành công vượt bực, phòng hội chật ních, quan khách phải đứng ra cả hành lang. Cha Lễ hỉ hả bày tỏ tâm tư và biểu sách cho cô bác, đồng hương. Buổi họp mặt vui đến nỗi, hết giờ mà không ai muốn ra về!

Tháng 10 đi Nhật, đây là một câu chuyện khá ly kỳ cần kể lại, 12 năm trước tôi đã đến Nhật với một đám bạn cũ, chúng tôi có một anh bạn đã đi tu tại Nhật, Triết học Trần Đức Giang đã bỏ thì giờ đưa anh em chúng tôi đi khắp nước Nhật thời gian đó,

Tôi xem phong cảnh thì ít mà chú tâm vào văn hoá và lịch sử của Nhật thì nhiều, vì Giang là một nhà sư Nhật tài ba, anh đã giảng giải cho chúng tôi cặn kẽ về nước Nhật, sau đó chúng tôi có được tiếp xúc với hai vợ chồng bác sĩ Hino, cả hai người đều là bác sĩ. Chisa con gái của hai bác sĩ này lại là con nuôi của Trâm. Chúng tôi học hỏi thêm về đời sống và lịch sử người Nhật, Tôi đã kể với Dr. Hino là tôi rất may mắn là đã nhìn thấy đỉnh núi Phú Sĩ (Fuji mountain), vì quả núi cao nên quanh năm ngày tháng nó đều bị bao phủ bằng những đám mây trắng lững lờ trôi quanh.

Thế mà hôm chúng tôi đến, thì trời cao xanh thẳm, cái đỉnh núi trắng hếu hiện ra trước mắt chúng tôi, vì núi quá cao nên lúc nào cũng có tuyết trắng phủ chung quanh. Dr. Hino bảo tôi một điều chắc chắn như đinh đóng cột là, một khi du khách thấy được đỉnh núi Phú Sĩ thì thế nào cũng quay lại nước Nhật. Quá đúng, hơn một thập niên sau, vợ chồng tôi đã trở lại nước Nhật. Lần này thì

tôi để ý tới đời sống văn minh của người Nhật. Nước Nhật sạch hơn nước Mỹ và cả toàn cõi Âu Châu. Điều lạ lùng là nước Nhật sạch boong, mà không có thùng rác, từ hotel, tiệm ăn, đường phố, phi trường không nơi đâu có thùng rác, thế thì rác vứt đi đâu? Đó là điều bí ẩn Người Nhật không xả rác, mà phải giữ rác, tìm những khu để rác mà bỏ vào, những khu “Rest Areas” thì thật là khang trang, sáng sủa, sạch sẽ.

Tôi hay để ý đến cái nhà vệ sinh vì Trâm đi đâu cũng chỉ tìm nó, chả thế mà có một lần, một anh bạn thấy tôi hót hơ hót hải đi tìm vợ, thì anh chỉ cười mà ngâm thơ rằng:” Tìm em như thể tìm chim, chim bay biển bắc anh tìm cầu tiêu”. Đúng vậy, Trâm vốn thích Trump, khi đi Chicago, thấy cái Trump Tower khổng lồ, mà cho du khách dùng nhà vệ sinh thoải mái, Trâm càng thích Trump, chỉ mong mau tháng 11 để bầu cho Trump.

Với Trâm biểu tượng của nước Mỹ không phải là nhà máy và những building chọc trời, mà là cái cầu tiêu, nó xuất hiện trên khắp nước Mỹ khắp nơi, khắp chốn tạo tiện nghi và thoải mái cho người dân. Bây giờ đến Nhật, Trâm lại phục nước Nhật nhiều hơn. Vì cầu tiêu bên Nhật không những hơn Mỹ hơn cả Hoà Lan, vì người Nhật tâm lý hơn, hiểu sinh lý con người hơn, thế nên để tránh cho người bên ngoài, phải nghe những tiếng tồ tồ, hay những tiếng động không mấy đẹp khi con người hành xử khi làm công việc cần thiết, họ đã chế thêm một cái máy trong nhà cầu, khi vô bạn chỉ cần bật cái nút lên, là máy sẽ phát những âm thanh dịu dặt, khoan thai như tiếng suối reo, nước chảy để giúp bạn tránh cho người bên ngoài không phải nghe những tiếng động mà bạn không muốn họ nghe. Không phải chỉ có Trâm mê nhà cầu, mà bạn tôi anh Vũ An Thanh cũng “fall in love” với nó, mỗi lần đi chơi xa, thức dậy gặp nhau là anh Thanh than:

- Ông Cường ơi, đi chơi mà nhớ cái “Bidet” ở nhà.

Chị Hiệp Thư trong cùng chuyến đi đã nói rằng:

- Nếu mà anh Thanh mà đi chuyến này với mình thì chẳng phải nhớ với mong cái “Bidet” gì cả, hầu như nước Nhật, nhà cầu nào cũng có “bidets”.

Xin lỗi quý vị, tôi đã nói cái điều mình không nên nói, nhưng nó là thực tế, nó là cần thiết, không thể bỏ qua. Trở lại câu chuyện ân tình của người Nhật, ông bà bác sĩ Hinos đã vô cùng cảm kích khi Chisa du học bên Mỹ Trâm cho cháu về nhà đối xử như con, có một lần vô tình Chisa đã dạy tôi một bài học mà tôi nhớ mãi. Đãi khách, tôi đã vác một sọt cua từ chợ cá Đ.C về, hấp lên cho

cả nhà ăn. Mãi ăn tôi không để ý, khi nhìn lại thì thấy Chisa ngồi yên, tôi hỏi là sao Chisa không ăn đi, cháu nói ăn rồi, và chỉ trên đĩa của mình những con cua Chisa đã ăn xong, xếp thành

ngay ngắn, gọn gàng như những con cua còn nguyên, tôi thật xấu hổ nhìn trên đĩa của mình, vỏ cua, càng cua ngổ ngang, rõ ràng ngồi bên một người Nhật mà tôi đã ăn uống không có phép tắc gì cả thật “shame on me”. Chisa đã có gia đình chồng Mỹ, hai con. Chisa đã nghỉ nguyên ngày đưa bố mẹ và chúng tôi đi chơi, xem hoa ngắm cảnh ở những nơi thanh tao lịch lãm. Buổi trưa, chúng tôi về nhà ăn trưa gia đình với người Nhật, sau đó Chisa tiếp tục đưa phái đoàn đi shopping ở nơi mà Chisa biết khi xưa còn làm Air VN, Trâm thường đến đây mua bán mỗi khi ghé qua Nhật. Khu Ginza thật là sang trọng, mãi mãi nó vẫn là khu shopping

sộ nhất của Tokyo, người lúc nào cũng đông như kiến, hàng hoá đắt lòi con mắt mà thiên hạ vẫn đua nhau mua sắm. Tôi thật ái ngại khi thấy ông bà Hino, Chikako đã già nua mà phải lằng đằng theo chúng tôi chen chúc vào đám đông mua sắm. Buổi chiều hai ông bà mời chúng tôi dùng cơm ở nhà hàng Palace, trong hotel Palace, một địa điểm sang trọng, chỉ cách cung điện Nhật Hoàng có một block đường. Phòng ăn riêng, đòi hỏi quan khách phải cò

còn cravat, vì đi du lịch, tôi đâu có mang theo, thế là Chisa nhanh chóng lấy quần áo của Dr. Hino cho tôi mặc. Hai thiếu nữ Nhật xinh đẹp, ăn mặc kimono gọn gàng, một người hầu bàn, một người dọn đồ ăn. Thực đơn đưa ra cả mấy chục món, tôi lắc đầu bảo Chisa là chúng tôi không thể ăn hết, chỉ vài món thôi, Chisa chỉ cười bảo chúng tôi là yên tâm, Chisa biết bố mẹ sẽ ăn hết. Mà quả đúng, mỗi món chỉ có tí tẹo, đúng như những mâm cơm của

những người giàu sang ở VN khi xưa, trên bàn cả chục món ăn, món nào cũng tí tí cho người ta thưởng thức cái vị đồ ăn. Khi chia tay, ông bà Hinos đã tặng chúng tôi một món quà do điêu khắc gia có hạng của Tokyo làm trị giá gần 100,000 Yên. Đó là cái mũ giáp của người Samurai!.

Cuộc đời tưởng êm như dòng nước, nhưng không phải vậy, ông trời nói họa phúc khôn lường, mới tới Nhật ngày thứ hai tôi đi lỡ ngớ đã bước hụt cái vỉa hè, ngã vật xuống như trời giáng, cái mông va vào cái cạnh đường, đau buốt như người gãy xương, tôi quần quai không dậy được, một người con gái Nhật đã ái ngại mà đỡ tôi lên. Vừa xấu hổ, vừa đau đớn, đứng không vững, tôi

phải lê lét tới cái góc đường mà ngồi bệt xuống. Đau quá không đi được, tôi đã phải nhờ anh chị Hiệp Thư giúp Trâm lấy thông hành đi mua bán. Lúc này mới thấy có bạn đi chung là cần thiết. Đêm hôm đó ở Hotel tôi không ngủ được vì đau, bao nhiêu dầu xanh, salonpas đem đi dự trữ, Trâm trút hết lên cái mông đau của tôi, mà Trâm mô tả máu tụ thâm lại, đen xì như miếng thịt trâu ôi. Không biết có nứt xương không mà đau quá không đi được, may mà có đem theo cái gậy mà chống. Điều khốn khổ là đi “land tour”, mỗi ngày một tỉnh, mỗi đêm một hotel, muốn nghỉ cũng không được. Sáng sau phải dọn đồ sách vali, lên xe theo đoàn đi một tỉnh khác, một hotel khác. Lúc này chỉ nhờ bạn, anh chị Hiệp Thư đã ~~đ~~đàn đồ đạc cho tôi.

Tháng 11, ngày 5 tây chúng tôi đã bay về Mỹ điều lạ là chúng tôi khởi hành buổi chiều 5 Tây ở Nhật, lại về Mỹ buổi chiều ngày 5 Tây, thời gian như ngừng lại khi chúng tôi di chuyển. Quan trọng hơn nữa lại là ngày bầu cử nước Mỹ hai vợ chồng tôi đều bầu phiếu bằng thư, chúng tôi đều bỏ cho Trump và mong ông thần này đắc cử. Sau nhiều thủ tục, hành lý, chuyên chở, chúng tôi về đến nhà lúc gần nửa đêm,

Trâm mệt đừ, lên giường đi ngủ, không quên dặn tôi phải theo dõi kết quả của ông Trump. Vợ tôi quả là người quá khích và yêu nước Mỹ, từ ghét cay ghét đắng ông Trump vì thái độ đáng ghét, ăn nói vung vít bừa bãi, thay nhân viên như thay áo lót, bất kể ai là ai, nghịch ý ông ta là ông ta thay liền, thế rồi, sau nhiệm kỳ tông tông của Trump, Trâm thấy ông này được quá, đưa nước Mỹ đi lên ngon lành, thêm vào đó là ông ta đã thất cử vì nhiều lý do được cho là bầu cử không trong sáng, sau đó bị trừ đập chết thôi, người ta muốn lấy hết tài sản ông ta bỏ tù ông ta đầy đủ 34 tội. Không có nào tội nào họ tha. Thế nhưng không hiểu sao người dân Mỹ đã bầu ông, một tên tội phạm lên làm tổng thống, ông đắc cử theo kiểu Mỹ gọi là “Landslide” trong đó có cả Trâm và tôi bầu cho ông, hơn nữa trong chuyến đi Nhật vừa qua, Trâm

đã xếp hàng thật lâu trước Phật đài trong một ngôi chùa to lớn cổ lỗ sĩ của Nhật, để đánh lên một tiếng chuông âm vang rừng núi, cầu xin cho Trump đắc cử, giúp cho nước Mỹ khỏi lạm phát và “Restore” lại sức mạnh và đạo đức cho người Mỹ, hầu tiếp tục

làm gương tốt cho thế giới. Trâm hứa ăn chay ba ngày để cảm ơn Đức Phật.

Phần tôi thì mở TV theo dõi. Khoảng sau nửa đêm, ông Trump được 248 “electoral votes”, còn bà Harris được 212. Tôi buồn ngủ và mệt rã người vì cuộc hành trình xuyên nửa trái đất, nhưng không dám chợp mắt, vì sợ rằng 4 năm trước vì ý Trump sẽ thắng, tôi lên giường và sáng ra ôi thôi, vì giấc ngủ của tôi mà kết quả đã đổi ngược một cách không ngờ, Trump đã thua bết tĩ. Do đây kỳ này tôi đã chờ đến 3 giờ sáng, ông Trump lên trên 270 “electoral votes” thế là yên chí Trump đã đắc cử, nhưng vui quá, tôi lại cóc ngủ được, thế là thằng nhỏ đã thức suốt đêm thâu để lo con bò trắng răng.

Tháng 12 năm nay. Khi ngồi viết bài này, tuy thời gian nó chưa đến, nhưng tôi cũng phải khoe, ông bà Trần Dương là người tốt bụng, ông thương tôi, trong quá khứ, ông thường cho tôi tiền làm những việc công ích, nhất là năm ngoái, ông đã cho tôi \$5,000.00. Để giúp các anh em TPB ở quê nhà. Năm nay ông thưởng cho vợ chồng tôi hai vé đi cruise với ông bà vào tháng 12 này. Thật vinh hạnh cho vợ chồng tôi. Xin cảm ơn ông bà Trần Dương đã cho chúng tôi một món quà Noel quá lớn. Chúng tôi cũng xin phô là do lòng tốt của ông bà Trần Dương, còn chúng tôi suốt đời bỏ

tiền túi ra làm việc nghĩa, không tham những hay tỏ hào một xu nào của cô bác, anh chị.

Sau chót, nhưng không kém phần quan trọng là chúng tôi cảm ơn chị Vân Anh phu nhân của cậu Trần Gia Lương, người bạn học năm xưa. Chị Vân Anh đã tranh đấu giúp cho chuyến đi Nhật kỳ này, vé chị mua giúp cho chúng tôi từ năm 2018, vì Covid, vì Nước Nhật cấm du khách, nên họ không cho đi. Sáu năm sau, hãng du lịch đòi tăng giá vé, theo thời giá bây giờ, tôi phải trả tăng lên cả 3, 4 lần. Nhưng chị Vân Anh đã quyết liệt giúp tôi trả giá cũ, do đây một cái vé mua 6 năm trước chỉ bằng 25% cái vé mua năm nay. Cảm ơn chị Vân Anh và bạn Trần Gia Lương.

Viết xong trong mùa Thanksgiving, 2024.
Đinh Hùng Cường, Ngọc Trâm.